

Η ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΕΙΚΟΥΣΤΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΣ ΚΑΜΠΑΝΑ και ΟΙ ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΕΣ ΠΛΑΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Πανορθόδοξο ανά την Οικουμένη Ρωμαϊκό Γένος,

Πλησιάζει η ώρα της Εισόδου μετά βαΐων και κλάδων στην Μεγάλη των Παθών Εβδομάδα η οποία θα ολοκληρωθεί με εκείνη την θαυμαστή ώρα της Αναστάσεως του Άστρου στ' άστρα. Πλησιάζει η ώρα του Φωτός ενάντια στο σκότος. Η ώρα να αγκαλιάσει η Αγάπη την ασπλαχνία. Ιδού πλησιάζει η κορυφαία ώρα έμπνευσης του υμνογράφου, του ψαλμωδού και του ποιητού αλλά και η ώρα που το «Φως Ιλαρόν», της σιωπής «του Επιλυχνίου Ύμνου» και της σιωπής του Αρχαίου Ύμνου της Αδιαίρετης Εκκλησίας θα βεβαιώσει: «Κύριε μόνο με την σιωπή σε νοιώθουμε. Κάθε ομιλία σε πληγώνει. Κι οι λέξεις μας είναι τα τραύματά σου απ' όπου, μαζί με το αίμα σου, στάζει την απεραντοσύνη.». (1) Η ώρα που οι καμπάνες θα παραχωρήσουν την σιγή στον Θρήνο και στη Χαρά. Αλλά και η ώρα θε να 'ρθεί, που και πάλι οι καμπάνες της Ορθοδοξίας θα αντηχήσουν ως ηχώ του ήχου της Αναστάσιμης καμπάνας του Πανσέπτου Φαναρίου, κι αυτή με την σειρά της ως ηχώ του μέγα κρότου «της Αρχαίας Φωνής» απ' την κορφή της Αναστάσεως του Ξένου με το κάλεσμα: «Δὸς μοὶ τοῦτον τὸν ξένον, Τὸν ἐκ βρέφους ὡς ξένον ξενωθέντα ἐν κόσμῳ.». (2).

«...Ἀπὸ δὲ ἑκτῆς ὥρας σκότος ἐγένετο ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἕως ὥρας ἐνάτης...». (3) Πλησιάζει η ώρα της συσκοτίσεως αλλά και η επακόλουθη ευλογημένη ώρα που το Άστρο θα διασκορπιστεί σε φλογίτσες που κάθε μια θ' ανάψει το αναστάσιμο κερί για να φωτιστούν τα σκοτάδια μας. «Κύριε, ζούμε κ' οι δυο μας μες στο σκοτάδι, δε βλέπει ο ένας τον άλλον – όμως άπλωσε το χέρι σου, θα το βρω, άσε με να σου μιλήσω θα μ' ακούσεις, μόνο δώσε στα λόγια μου κάτι απ' αυτό το μέγα ανείπωτο που σε κάνει να σωπαίνεις.». (1)

Έρχεται η ώρα που τα πλούτη θα παραχωρήσουν την θέση τους στην προσφορά της πτωχείας και της μικρότητας στην αγάπη Του. «Κύριε, άσε με να έρθω κοντά σου. Ίσως με την τόση φτώχεια μου, τη μικρότητά μου, τις τόσες τύψεις μου, να σε παρηγορήσω λίγο τα βράδια που σε ακούω να κλαις. Γιατί τόση τελειότητα είναι ήδη ένα μαρτύριο.(1)

«...καὶ ἐξελθόντες ἐκ τῶν μνημείων, μετὰ τὴν ἔγερσιν αὐτοῦ εἰσῆλθον εἰς τὴν ἀγίαν πόλιν...». (3) Έρχεται η Ορθόδοξη ώρα να λάμπουν Αναστάσιμα τ' Άγια Σκηνώματα, μνημεία του Φαναρίου, εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου της Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας. Να ανασάνουμε το μέγα Του άπειρο και ν' ακουστεί η απέραντη σιωπή Του μέσα στο περιτοίχισμά του. «Κύριε, είσαι το μέγα άπειρο που ανασαίνουμε, ο άπέραντος δρόμος που πηγαίνουμε. Είσαι η απερίγραπτη σιωπή που την ακούμε μέσα μας και μιλάμε – για να μην πεθάνουμε από τρόμο.». (1)

Άραγε, θα έρθει η ευλογημένη ώρα όλων των Χριστιανών για την κοινή ανάσα τους στον απέραντα Αναστάσιμο δρόμο Του; Να δεχτούμε τουλάχιστον ν' ακούσουμε όλοι μαζί την απερίγραπτη της Αναστάσεως σιωπή μέσα μας;

Πλησιάζει η ώρα ν' αστράψουν Αναστάσιμα όλες οι Μητροπολιτικές, Μοναστηριακές και Εκκλησιαστικές αυλές της Ορθοδοξίας. «Κύριε, σε αναζήτησα παντού: «στις δόξες της γης και τ' ουρανού, στο μεγαλείο των μητροπόλεων, στων εποχών τα σταυροδρόμια - κι εσύ περνούσες ταπεινά κι αθόρυβα στον πιο ακαθόριστο της νύχτας ρεμβασμό μου.(6) υπό το: «Φως ιλαρόν αγίας δόξης Αθανάτου Πατρός, ουρανίου, αγίου, μάκαρος, Ιησού Χριστέ.». (4)

Ταπεινόν του Γολγοθά Φανάριον,

Ήσουν μικρός και ταπεινός ναός μιας εξίσου μικρής γυναικείας Μονής στο «κάστρο του Πετρίου» δίπλα στους παράκτιους ύφαλους με το φανάρι να καθοδηγεί ναυτικούς και προσκυνητές. Οι βραχύπετρές σου υπομονετικά μάζευαν την αναλαμπή του Κεράτιου απ' τους χρυσούς επουράνιους σταυρούς επί των επίχρυσων τρούλων των εκκλησιών της Πόλεώς σου, αυτούς τους οποίους όταν αντίκρισε ο Βιλλεαρδουίνος από τα Φλόρια, πάνω από τα άπαρτα τείχη που αναδύονταν μέσα από την Προποντίδα, έκθαμβος έγραψε: «δεν είναι δυνατόν ανθρώπινο χέρι να έκτισε τέτοια πόλη»· αλλά και την αναλαμπή από τα τούβλα με το «Κο»: Κωνσταντίνος του Τείχους του Αυτοκράτορά σου και απ' τον θρύλο του χρυσού άρματός του στον βυθό του. Συνεχίζει να λιάζεται η ακτογραμμή σου στις φωτεινές ακτίνες από τις Άγιες Γραφές των Ευαγγελιστών, των Αποστόλων, των Αγίων και Προφητών σου και να δέχεται την αύρα των θεϊκών μοναδικών βυζαντινών ύμνων απ' όλες τις γειτονιές τριγύρω σου. Αλλά ήταν και το φως της φρίκης της φωτιάς η οποία περιέλουσε τα ματοκυλισμένα σου λιθάρια. Ο μακαριστός Πατριάρχης Ιερεμίας Γ' (1716-1726) σε ανέστησε απ' τις φλόγες μεγαλολαμπρότερο και μαρτυρικά ταπεινότερο. Και ήρθε το πέραςμα του χρόνου, η ευλογημένη στιγμή, να γίνει το ετερόφωτό σου αυτόφωτο και να το μεταλαμπαδεύσεις ως φως καθοδηγητικό, από τον αείφωτο φάρο σου, τον φάρο του Οικουμενικού μας Πατριαρχείου. «Και τ' ουρανού εγέλασε το δώμα... κι απ' την ώρα εκείνη άγιασες, με του Χριστού μας το μαρτύριο, το πιο βαθύ και υψηλό μυστήριο, που στα ύψη σου, ω Γολγοθά εγίνη». (5)

Πολλές φορές οι θυελλώδεις άνεμοι των καιρών, προσπάθησαν να σε σβήσουν αλλά με πείσμα δεν έσβησες, γιατί δύο τρεμάμενα χέρια, όπως με ευλάβεια, προστατευτικά κρατούν το Άγιο Φως της Αναστάσεως, προστάτεψαν το κρυμμένο φως που παραμένει άσβεστο στην καντήλα σου υπό το άγρυπνο μάτι του Θεού της ελπίδος μας, του Αναστάντος Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. «Κύριε, είσαι κρυμμένος πίσω από τόσα αινίγματα, ίσκιους, σκοτεινές παραβολές - πώς να σε βρω; Όμως είναι στιγμές που σ' αναγνωρίζω: μια ξαφνική αφθονία στην καρδιά μου σε προδίνει. (4)

Από την ακοίμητο κανδήλα επί της Αγίας Τραπέζης σου, μια σταγόνα του λαδιού της αν πέσει στον ωκεανό των αλλόθρησκων είναι ικανή να απλωθεί, να επικαλύψει και να ξορκίσει τις ατελείωτες αμαρτίες τους. Να «νίψει τ' άνομήματά τους, μὴ μόνον τὴν ὄψιν των» στην μαρτυρική ιερὰ κολυμβήθρα την οποία με φθόνο αποξένωσαν αγνοώντας την. Ακόμα και να τους συγχωρέσει. «Δὸς μοὶ τοῦτον τὸν ξένον, Ὅν Ἑβραῖοι τῷ φθόνῳ ἀπεξένωσαν κόσμῳ.». (2)

Πολλές φορές στο διάβα των αιώνων η ταλαιπωρία και το βάρος του Σταυρού σου σε γονάτισαν, μα εσύ προσκυνώντας την Χάριν Του, ποτέ δεν έπεσες: Σε έσπρωξαν μα δεν λοξοδρόμησες! Σε έβαλαν εμπόδια μα δεν σταμάτησες, τα προσπέρασες, συνέχισες! Πάντα βρισκόταν ένας Κυρηναίος, τώρα δόξα τω Θεώ, ο Βαρθολομαίος ο Ίμβριος με τους συγκυρηναίους Του Ιεράρχας και η δύναμη της Κορφής του δρόμου, του Λόφου προορισμού σου, να Τον βοηθά να ορθωθείς και να προχωρήσεις προς αυτήν, την ανηφοριά με την αμέτρητου μήκους αγάπη του Σταυρού αλλά και του αζύγιστου βάρους ευσπλαχνίας Του. Είναι Αυτός, ο Οικουμενικός Πατριάρχης μας που με σκάλα την πίστη ανεβαίνει τα σκαλιά της προσευχής Του με στόχασμα στην ικεσία Του:

Που να βρω σκάλα ν' ανεβώ
Τον Ήλιο σου να φτάσω
Πιο πάνω από τα σύννεφα
Κοντά Σου να πλαγιάσω

Δρόμος κι άλλος δρόμος
Κι εσύ Θεός στο βάθος...

Να... μη μου κρύβεις λόγια...

Κι εγώ να ζω μονάχος...

Δρόμος κι άλλος δρόμος
Χωρίς να ξέρω όμως
Σαν τελειώσει ο δρόμος
Αν θα περάσει ο πόνος

Πες μου πόσο ακόμα
Θα πατώ στο χώμα
Κι Εσύ ψηλά εκεί;

Που να βρω λόγια να Σου πω

Να δεις καημό που έχω

Να Σ' αγαπάω να χάνομαι... (7) Μα την Αγάπη Σου έχω.

Πατριαρχικό «κωδωνοστάσιόν, με τις δύο καμπάνες, όπου καλοῦσι με γλυκεῖαν παραπονετικὴν φωνὴν τοὺς Χριστιανοὺς τοὺς ἀμελεῖς εἰς τὰ θεῖα». (8) Μοναχικό του Φαναρίου σήμαντρο του Νώε που ο ήχος σου μπορεί να ταξιδεύει ως σάλπισμα στα πέρατα της πλημμυρίδας του κόσμου αλλά και ως κουδούνισμα στα έσχατα της ψυχής μας. Καμπάνα με το ψιθυριστό νανούρισμα των ιερών γραφών, του παρακείμενου αρχαιοφυλακίου που όσα κι αν του στέρησαν έχει την δύναμη της Χάρις Του ν' αναγεννιέται με νέα. Καμπάνα, μια από τις πολλές «παλιές αγαπημένες σε ξένη αγκαλιά», είκοσι έχασαν την στέγη του καμπαναριού τους, που μπορείς να συμμαζεύεις με τον μυστικό κώδικα του ήχου σου, στην «κιβωτό» της αυλής της Ορθοδοξίας, όλους τους πιστούς Χριστιανούς, αλλά και τους με σεβασμό «άθεους» δηλώνοντας επισκέπτες σου κάθε φυλής, κάθε χρώματος, κάθε κοινωνικής τάξεως ακόμα και τους μισώντας Σε,

ακόμα και εκείνους τους αλλόθρησκους και ομόφυλους Του οι οποίοι άθελά τους με το αμάρτημά τους αγίασαν την Πύλη σου. «Δὸς μοὶ τοῦτον τὸν ξένον, ὃν ὁμόφυλοι, μισοῦντες θανατοῦσιν ὡς ξένον.». (2)

«...περὶ δὲ τὴν ἐνάτην ὥραν ἀνεβόησεν ὁ Ἰησοῦς φωνῇ μεγάλῃ λέγων· ἡλί ἡλί, λιμὰ σαβαχθανί; τοῦτ' ἔστι, Θεέ μου Θεέ μου, ἵνατί με ἐγκατέλιπες;...». (3) Μοναχική μικρή καμπάνα της Μεγάλης Εκκλησίας της του Κωνσταντίνου Πόλεως· έρχεται η στιγμή να αντιβοήσεις την Μεγάλη Φωνή. Την Φωνή της μη εγκαταλείψεις. Εσύ που ποτέ δεν αδιαφόρησες για τους πιστούς σου, έρχεται η στιγμή δια μέσου του ηχείου της περικλειστης Πατριαρχικής αυλής να αντιλαλήσεις τον ήχο του εσώψυχου καημού σου συμπαρασύροντας τις άλλες εξήντα τρεις των Ενοριακών, Κοιμητηριακών, Μοναστηριακών και Προσκηνυματικών Ιερών Ναών της Βασιλευούσης αλλά και τις εκατοντάδες χιλιάδες σε Μητροπόλεις, Ιερούς Ναούς, Εξωκκλήσια και Μοναστήρια της Οικουμένης σου, αγκαλιάζοντας με τον χαρμοπένθιμο «εγκάρδιο χαιρετισμό αγάπης, όλους τους απανταχού της γης Χριστιανούς» τους φανερούς και μη από Ευρώπη, Ασία, Αυστραλία μέχρι Αμερική αλλά και φυσικά της πατρώας γης. « Κύριε, είσαι το καθημερινό ψωμί μας, η μεγάλη νοσταλγία μας να ξαναγυρίσουμε - πού; Είσαι η μήτρα που θα μας γεννήσει με το θάνατό μας. Αμήν.». (4)

Καμπάνα της Μεγάλης του Θεού Εκκλησίας που συνεχίζεις να «Σημαίνει ὁ Θεός, σημαίνει ἡ γῆς, σημαίνουν τὰ ἐπουράνια». Καμπάνα που συνεχίζεις να σημαίνεις επάξια, αντιλαλώντας τα «τετρακόσια σήμαντρα κι ἐξήντα δυὸ καμπάνες...» της Μεγάλης Εκκλησίας, δονώντας τις ψυχές των ολίγων αμέτρητών σου. Καμπάνα της Ιώβειας εγκαρτερήσεως που αντηχείς τον ήχο όλων εκείνων των «συναδέλφων και συνΠολιτών» σου από τις λεηλατημένες, καταστραμμένες, καμένες αλλά και κατακτημένες και καταπατημένες Βυζαντινές Εκκλησιές και Ιερές Μονές. Της Μεγάλης Εκκλησίας, της Αγίας του Θεού Σοφίας, της προσφάτως (Ayasofya-i Kebîr Câmî-i Şerîfi), της Ιεράς Μονής Παμμακάριστου (Fethiye Camii), της Ιεράς Μονής του Αγίου Ιωάννη του Βαπτιστού εν τῷ Τρούλῳ (Hırami Ahmet Paşa Mescidi Camii), της Ιεράς ανδρώας Μονής του Παντοκράτορος Χριστού (Molla Zeyrek Camii), της Ιεράς Μονής του Παντεπόπτου Παντοκράτορα Χριστού (Eski İmaret Camii), της Ιεράς Μονής του Μανουήλ ἢ Μονή του Μανουήλος (kefeli Camii), της εκκλησίας του Ἀγίου Θεοδώρου (Molla Gürani Camii ἢ Vefa Kilise Camii), της Ιεράς Μονής του Αγίου Ανδρέα εν τη Κρίσει (Koca Mustafa Paşa Camii), της Ιεράς Μονής της Αγίας Θεοδοσίας (Gul Camii Molla Fenâri İsâ Camii), της εκκλησίας της Ιεράς Μονής της Παναχράντου Θεοτόκου (Molla Fenâri İsâ Câmîi), της Ιεράς Μονής του Λιβός (Demirtzilar Câmîi), της Ιεράς Μονής της Χώρας, το προσφάτως (Kariye Camii), της εκκλησίας των Σεργίου και Βάκχου (Kucuk Ayasofya Camii), της Ιεράς Μονής Μυρελαίου (Bodrum Camii), της Ιεράς Μονής του Αγίου Ιωάννου του Βαπτιστού (Imrahor Camii), του Μοναστηρίου των Καλεντερήδων (Kalenderhane Camii), της άγνωστης εκκλησίας (Şeyh Süleyman Mosque), της Ιεράς Μονής των Γαστρίων (Sancakter Camii), του Ιερού Ναού της Αγίας Θέκλας στο Σιλιφκέ (Aya Tekla Kilisesi ἢ Toklu Dente camii), της άγνωστης εκκλησίας (Isa ἢ Ese Kapi Camii), της επίσης άγνωστης (Odalar Mosque), της Ιεράς Μονής της Αγίας Αναστασίας Φαρμακολύτριάς (Mehmet Agha Mosque),(9) των Ιερών Ναών του

Γαλατά, της Παναγίας της Καφατιανής των Ποντίων, του Αγίου Ιωάννη των Χίων και του Αγίου Νικολάου των Φερτεκιωτών και όλων των εν ερειπώδη ή αφανισμό ιερών Μονών και εκκλησιών της καθ' ημάς Ανατολής.

Σε σένα και μόνο σένα, είναι στραμμένες Φαναριώτικη καμπάνα σύμβολο, την αδελφή τους, προσδοκώντας να κτυπήσει το γλωσσίδι σου, αλλά και περιμένοντας να λαλήσει η Θεοπνεύστως αγαπητική γλώσσα του Πατριάρχου τους, για να χαϊδέψουν με τον αντίλαλό τους, τους άγιους τοίχους ή να διεισδύσουν στα χαλάσματά τους για να μερώσουν τα θεμέλια της ψυχής τους τα οποία τρίζουν από πόνο. Γιατί ο χαλκοκασσίτερός τους περιείχε και εμπεριέχει τις προσευχές, την πίστη, την αγωνία, τον ιδρώτα, τις προσδοκίες, όλων εκείνων που τις εποίησαν στα χαλκοχυτήρια μέσα στις ακατοίκητες καμάρες της Ακαταμάχητου Πόλεως Της, της Υπερμάχου Στρατηγού Θεομήτορος Μητέρας σου. «Κύριε, συγκατοικούμε αιώνες μες την ίδια κάμαρα, αλλά δεν μπορώ να δω το πρόσωπό σου. Όμως σ' ακούω, κάποτε να περπατάς βαρύς μέσα στις λέξεις μου, άπληστος να ξεπεράσεις τα όρια αυτού του κόσμου.». (1)

Γιατί η φιλότιμη Φαναριώτικη καμπάνα του Πάνσεπτου Ιερού Ναού του Αγίου Ενδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου του Καππαδόκα Τροπαιοφόρου, δεν βγάζει ένα απλό ήχο, αλλά εκπέμπει υπομονετικά και επίμονα το από αιώνων, ανεπηρέαστο παρασίτων μήνυμά της, το μήνυμα ότι συνεχίζει και θα συνεχίζει με την βοήθεια του Θεού να κτυπά ακούραστα, ασταμάτητα, σαν την καρδιά των Χριστιανών για την καρδιά των Χριστιανών από το μετερίζι της Ορθοδοξίας. Θα συνεχίζει να αντηχεί τον ασύνορο θρήνο της Υπερμάχου Στρατηγού από την Πόλη της και το Οικουμενικό Πατριαρχείο, σε Ανατολή και Δύση, σε Βορρά και Νότο.

«...οὗτος προσελθὼν τῷ Πιλάτῳ ᾗτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ...». (3) «Δὸς μοὶ τοῦτον τὸν ξένον, ὃν ἡ μήτηρ ὀρώσα νεκρωθέντα ἔβδα: Ω Ὑιὲ καὶ Θεέ μου, εἰ καὶ τὰ σπλάχνα τριτρώσκομαι καὶ καρδίαν σπαράττομαι νεκρὸν σὲ καθορώσα ἀλλὰ τῇ σῇ ἀναστάσει θαρροῦσα μεγαλύνω». (2)

Σε παρακαλούμε, βοούσα μητέρα καμπάνα, διέγειρε την σπαρασσόμενη πανανθρώπινη ευαισθησία, για σεβασμό του ανθρώπου και του περιβάλλοντος. Συνέχισε ακούραστα, εν μέσω κάθε λογής παράσιτων ήχων και παρεμβολών, ήρεμα και με πειθώ να υπερκαλύπτεις ιαχές πολέμου, ομοβροντίες στοχευόμενων αντιπερισπασμών, παράλογων, παρανοϊκών και ασεβών μηνυμάτων. Συνέχισε μητέρα καμπάνα να προκαλείς και να προσκαλείς για ειρηνικές αποφάσεις. Συνέχισε να μας κτυπάς την πόρτα της καρδιάς μας για να κρύψουμε, φιλοξενώντας μέσα της, την Αναστάσιμη Αγάπη Του. «Δὸς μοὶ τοῦτον τὸν ξένον, ἵνα κρύψω ἐν τάφῳ, ὃς ὥς ξένος οὐκ ἔχει τὴν κεφαλὴν ποῦ κλίνει.», (2) «...και την ἔθεσε στο καινούριο μνημείον του, το οποίον εἶχε σκαλίσει στον βράχον. Και αφού ἐκύλισε ἐμπρός εις την θύραν του μνημείου μεγάλον λίθον, ἀνεχώρησε...». (3)

Συνέχισε, μη σταματάς μητέρα καμπάνα, ν' αντηχείς χαρμόсуна το δικό σου μήνυμα, το μήνυμα του Μεγάλου Μνημείου, που έχει ανάγκη όσο τίποτε άλλο η ανθρωπότητα, το ίδιο ερωτηματικό ανθρώπινο μήνυμα της κορφής του Γολγοθά Του: «...ήλι ήλί, λιμᾶ σαβαχθανί; τοῦτ' ἔστι, Θεέ μου Θεέ μου, ἵνατί με ἐγκατέλιπες;...». (3) Συνέχισε να διαλαλῆς συνέχεια και την Θεϊκή σωτηρία, γιατί Εκείνος ο Βασιλεύς, δεν εγκατέλειψε ούτε έστειλε τον λαό Του να θυσιαστεί γι Αυτόν αλλά, το παράξενον, θυσιάστηκε Αυτός για τον λαό Του στέλνοντας απανταχού ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ. «Δὸς μοὶ τοῦτον τὸν ξένον, ὃν ξενίζομαι βλέπειν τοῦ θανάτου τὸν ξένον.». (2)

Καρτερικόν Κατανυκτικόν Φανάριον,

Το εἰς το Χρυσούν Κέρας, της Ασημολίμνης του Κεράτιου επικρεμάμενον.
«Ανηρέθης, ἀλλ' οὐ διηρέθης... Συνεσχέθης, ἀλλ' οὐ κατεσχέθης...» (10)

«Καρτερικά, μαρτυρικά, για σύρε τον Σταυρό σου προς τον πικρό σου Γολγοθά· ψυχή τυραννισμένη και με τ' αγκαθοστέφανο του Πόνου στολισμένη, για βίγλισε κατάντικρυ τ' απάρθενο όνειρό σου... Πέσε ψυχή προσκύνησε τον Μέγα Αυτρωτή σου κι ας λάμψει το χαμόγελο στην πονεμένη σου θωριά...». (11) «Ανέβηκες Χριστέ τον Γολγοθά στον ώμο φορτωμένος το σταυρό σου, το πλήθος είχες δει ν' ακολουθεί γυρεύοντας μ' οργή τον θάνατό σου. Σε κρέμασαν σε τέσσερα καρφιά και θέλαν την Αλήθεια να πεθάνουν, «Πατέρα!» είπες τότε από καρδιά - συγχώρα τους δεν ξέρουν τι κάνουν. Ας ήτανε να λείψει το κακό, οι μπόρες που μας δέρνουν να περάσουν, το φως σου δώρο να 'ρθει θεϊκό, τα πικραμένα χείλη να γελάσουν.». (12) «...Κρατήσου αυγή, το φως σου ας μη φανεί ως που το αχνό κεφάλι Του να σκύψει. Και λούλουδα, και γιούλια κι άγρια κρίνα, γέρνουν τα κεφαλάκια τους κι εκείνα! Τώρα... μπορείς αυγούλα να φανείς. Κι ας έχει πάρει στη θωριά τη θλίψη. Θεός Χλωμός κι Ωραίος όσο σιγά σιγά ανεβαίνει στα ύψη...». (13)

Πάνσεπτον Ακοίμητον Αποστολικόν Φανάριον,

«...Καὶ ἰδὸν τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω, καὶ ἡ γῆ ἐσείσθη καὶ αἱ πέτραι ἐσχίσθησαν,...». (3) «Απόψε πάλι δε θα κοιμηθείς. Απόψε πάλι θα βραχείς με τους βρεγμένους. Και θα βογκήξεις με τους αρρώστους. Γιατί η ψυχή σου έμεινε εκεί... Γιατί ο Γολγοθάς που σε κάρφωσε, σου 'δωσε τον σταυρό μαζί σου». (8) «Και τώρα που σε μαύρο ωκεανό ο πόνος την ψυχή σου τη βυθίζει, ο Γολγοθάς (όπου τον ουρανό μόνο αυτός με την κορφή αγγίζει) άμποτε από το φως του να σου δίνει λίγη παρηγοριά για ελεημοσύνη». (14) Γι' αυτήν την Παρηγοριά κι Ελεημοσύνη, Ίερεῖς, άνυμνεῖτε. Ιεροψάλται, βυζαντινότροπα, Πατριαρχικά, εκφραστείτε με όλη τη δύναμη από τα έγκατα της ψυχής σας. Υμνογράφοι, Εἶναι και πάλι μπροστά σας επί του Σταυρού της σωτηρίας μας, δοξάστε Τον με λόγο αναβάσεως. Ιεροκήρυκες, δονήστε και ταράξτε εμπνευσμένα τις ψυχές των πιστών σας. Ποιητές, ακουμπήστε στο μέγα θεμέλιο του Σταυρού Του τα εσώψυχά σας και ποιήσατε στίχους στη θεϊκή των Ρωμηνών γλώσσα. «Την γλώσσα μας, που σήμερα εκπροσωπεί το «θαυμάζειν» των φιλοσόφων, το «θάμβος» της πίστης στον Θεό, «σαν να διάλεξε ο Θεός την ελληνική γλώσσα για να αναγγείλει το Ευαγγέλιό Του». (15)

Ευλαβεῖς πιστοί, υπερυψώστε ὅλο σας το εἶναι, γονατίζοντας και προσφέροντας τα δώρα που σας χάρισε, τα αισθήματα του νου και τα συναισθήματα της ψυχῆς σας. Ἀρχοντες και ισχυροί του κόσμου, ελεήστε με την ανθρωπιά σας την ησυχία του κόσμου. «Δος μοι τούτον τον ξένον, ὅστις οἶδε ξενίζειν τους πτωχούς και τους ξένους.». (2) Βρεῖτε τη γαλήνη σας, γονατίζοντας στη Μεγάλη Ταραχή, το υπερανθρώπινο, πανανθρώπινο Γεγονός, και προσευχηθείτε για την γαλήνη της ψυχῆς σας. «Κύριε, εἶσαι τὸ καθημερινὸ ψωμί μας, ἡ μεγάλη νοσταλγία μας νὰ ξαναγυρίσουμε-ποῦ; Εἶσαι ἡ μήτρα ποὺ θὰ μᾶς γεννήσει μετὰ τὸ θάνατό μας. Ἀμήν». (2)

Προδομένη Χριστέ και Θεέ μου,

Εμένα, την ἀπὸ αἰώνων υπηρέτριά Σου, την γονυκλινὴ πιστὴ Μεγάλη Ἀρχιεπισκοπὴ Σου, «ὦ προδομένη μου Χριστέ που εἶχες κεφάλι γι' ἀγκάνθινο μόνο στεφάνι, το κεφάλι μου το δόλιο λυπήσου... Πολύ με βασάνισαν, Κύριε. Παιδεμένη Χριστέ, που 'χες μάτια που εύκολα κλαίγαν λυπήσου τα δόλια μου μάτια. Πιο πολλά δάκρυα ἔχυσαν παρά το φως που ρουφήξαν... Πολύ, πολύ με παιδέψανε, Κύριε. Ραπισμένη Χριστέ, που σε δέσαν τα χέρια, λυπήσου τα χέρια μου. Κάψαν φριχτά τις παλάμες μου με σίδερα κόκκινα πυρακτωμένα και τα δάχτυλά μου λιωμένα στάζουν αἷμα καθὼς το πλευρό σου. Πολύ, πολύ πληγώθηκα, Κύριε. Ὁ Χριστέ που σε φτύσαν το πρόσωπο, που τα πλευρά σου σκληρά μαστιγώσαν, τα πλευρά μου λυπήσου... Πλαγιάζουν και γνωρίζουν τι πόνο στοιχίζει του ὕπνου η νίκη. Πολύ, πολύ με καταδιώξαν, Κύριε. Ετοιμοθάνατε, Χριστέ, που τα πόδια σου σ' τα καρφώσαν στο ξύλο, λυπήσου τα πόδια μου. Συναίματα βαδίζουν μες' σε χαλάσματα... Πολύ, πολύ περπάτησα Κύριε. Ὁ σταυρωμένη Χριστέ που διαπέρασε λόγχη την καρδιά σου, λυπήσου την ευσυγκίνητη καρδιά μου. Μια μέρα ἐντὸς της ἀντήχησε του κόσμου ο παλμός... Κοίταξε, κοίταξε μες την καρδιά μου, εἶναι μπηγμένο ἓνα μαχαίρι βαθιά. Πολύ, πολύ σ' ἀγάπησα Κύριε.» (15) και θα Σ' ἀγαπῶ εἰς τους αἰῶνας των αἰώνων συνειδητοποιώντας ὅτι ἐγὼ εἶμαι το μεγάλο μυστικό, το εφήμερο ὄνειρό Σου. «Κύριε, ἡ ἀμαρτία μου στάθηκε ὅτι θέλησα νὰ ἐξιχνιάσω το αἰνιγμά σου, νὰ εἰσδύσω στο μυστήριό σου, κι ἔτσι παραπλανήθηκα ο τρελός - ἀφοῦ ἐγὼ εἶμαι το μεγάλο μυστικό σου. Κύριε, εἶσαι ο αἰώνιος ταξιδιώτης ποὺ ἐγείρες σε μια στιγμή πλάι στο φράχτη ν' ἀποκοιμηθεῖς κ' εἶμαι το εφήμερο ὄνειρο, που σου κρατᾷ συντροφιά μέσα στον ὕπνο σου. Κύριε, μην ξυπνήσουμε ἀκόμα - εἶναι νωρίς.». (1)

«Καὶ τούτοις τοῖς λόγοις δυσωπὼν τον Πιλάτον ὁ εὐσχήμων λαμβάνει τοῦ Σωτῆρος τὸ σῶμα, ο καὶ φόβῳ ἐν σινδόνι ἐνειλήσας καὶ σμύρνη, κατέθετο ἐν τάφῳ τὸν παρέχο ντὰ πᾶσι ζωὴν αἰώνιον καὶ τὸ μέγα ἔλεος». (2)

Εύκολο το σταυροκόπι δια ζωὴν αἰώνιον των ἀναξίων Του, δύσκολη ἡ σταύρωση δια το μέγα ἐλεός Του διὰ του βίου τους.

Δόξα τῇ Ἀγάπῃ τοῦ Ἀναστάντος Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ολοκλήρωση της καταγραφῆς της υπαγόρευσής Των ἀπὸ την ταπεινὴ γραφίδα του Καππαδόκα Κωνσταντῖνο Β. Τερψίδη.

1. «Ο ΤΥΦΛΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΛΥΧΝΟ - ΣΥΝΟΜΙΛΙΕΣ 1983». (Τάσος Λειβαδίτης).
2. Ο Μεγάλος « Ξένος». (Άγιος Επιφάνιος, Αρχιεπίσκοπος Κύπρου, 4ος – 5ος αι.). 3.
Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιον. Κεφ. 27.
4. Κατά την αρχαίαν παράδοσιν του μάρτυρος Αθηνογένη. 5.
«ΕΙΣ ΤΟΝ ΓΟΛΓΟΘΑΝ». (Αριστομένης Προβελέγγιος). 7.
«ΔΡΟΜΟΣ». (Μάκης Σεβίλογλου). 8.
- «Φορτωμένα κόκκαλα». (1907). (Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης). 9.
«ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΗ» 1978. (Στέφανου Παπαδόπουλου)
10. Ωδή ς', Τριωδίου Ήχος πλ. β 'Ο Είρμος.
11. «ΟΡΑΜΑ ΓΟΛΓΟΘΑ», (Γιωσέφ Ελιγιά).
12. «Τετέλεσται». (Μήτσος Κατσίνης).
13. «Γολγοθάς». (Νικόλαος Πετιμεζάς Λαύρας)
14. «Λόγια Πόνου». (Μικέλης Αβλιχός.)
15. Κήρυγμα της Α.Θ. Παναγιώτητος του Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου στο
9ο Διεθνές Μαθητικό Συνέδριο Λογοτεχνίας, αφιερωμένο στην σπουδαία ποιήτρια και
Ακαδημαϊκή Κική Δημουλά. 19 Μαρτίου 2025.
16. «Γολγοθάς». (Τανιέλ Βαρουγιάν, μετάφραση Ρήτα Μπούμη Παπά).

Ευχαριστούμε θερμά για την έρευνά της περί Γολγοθά ποίηση, την κα Αγγελική Καραπάνου, και την ανάρτησή της στο ENNEΠΕ ΜΟΥΣΑ.

